

Până și cei mai înflăcărați patrioți trebuie să ia realitatea așa cum e și să admită nu doar că România este neproductivă în cam toate sferele de activitate (industrie, agricultură, cercetare, transporturi, turism), dar că a reușit performanța de a deveni chiar contraproductivă în sectoare ce privesc sănătatea biologică și moral-spirituală a națiunii (prin închiderea atâtor spitale și școli), respectiv în gingașul și atât de importantul compartiment al politicii externe. Căci se știe prea bine că menirea patriotismului și a adevăraților patrioți este aceea de a pune degetul pe rană, nicidecum de-a contribui la prelungirea agoniei prin ascunderea sub preș a gunoiului, de teama consecințelor politice ce ar decurge cu necesitate; de altminteri, varianta din urmă a patriotismului este totuna cu demagogia și pălăvrăgeala, altfel spus face casă bună cu aflarea-n treabă...

Este adevărat că modernizarea României a demarat în vremea scurtei domnii (de numai șapte ani) a principelui Alexandru Ioan Cuza, deci mai târziu decât în state fanion ale Europei, precum Anglia și Franța.

Dar la fel de adevărat este că ea (modernizarea Principatelor) începe cu câțiva ani înaintea aceluia proces cunoscut sub numele de Restaurația Meiji (1867, an în care urcă pe tron tânărul împărat Meiji), proces care înseamnă pentru Japonia renunțarea la structurile feudale ale shogunatului și antrenarea hotărâtă a țării pe calea modernizărilor rapide prin legi care vizau nu doar schimbări esențiale în instituțiile statului, în educație și în toate sferele de producție, ci și în structurile mentale ale japonezilor prin acea unică și adorabilă împletire într-un tot armonios a tradițiilor cu noul curs al vieții impus de sensul ascendent al istoriei.

Iar consecințele acestei adevărate Renașteri japoneze n-au întârziat să se vadă: În anul 1905, deci în mai puțin de patru decenii, Japonia devine o atare putere economică și militară, încât nu șovăie să se încaiere cu Rusia țaristă pentru adjudecarea supremației în Extremul Orient, căreia – e drept, cu sprijinul fățiș al Angliei, foarte interesată să slăbească puterea și influența Moscovei în Asia – îi administrează câteva înfrângeri rușinoase.

Sunt doar primele afronturi pe care rasa albă le primește de la cea galbenă, întrucât ele vor fi urmate de alte afronturi – militare în timpul celui de-al doilea război mondial, respectiv economico-financiare îndată după ridicarea sa imperială (un imperiu al profitului și prosperității în neconținută expansiune!) din cenușa catastrofalei sale înfrângeri, proces la care în ultimii ani s-a raliat și China...

Prin urmare, timpul (atât ca moment al demarării, cât și ca durată efectivă a procesului) nu constituie autoritatea supremă în materie de modernizare!

Firește, avem datoria de onoare să zăbovim nițel asupra aceluia nedemn act al detronării, urmat de plecarea pentru totdeauna din Principate a lui Cuza, act săvârșit în urma jenantei coaliții dintre liberali și conservatori.

În pofida unor erori și slăbiciuni umane, Cuza s-a dovedit a fi un domnitor bun și curajos, dacă ne gândim doar la acele acte normative de excepțională însemnătate pentru viitorul României pe care el le-a promulgat, ba chiar le-a impus, trecând peste îndârjirea unor redutabili adversari din țară și din afara țării: secularizarea averilor mănăstirești (moșiile deținute de mănăstiri reprezentau "cam o cincime din totalul României de atunci", ne spune Petre P. Panaitescu în *Istoria românilor*

), reforma agrară prin care au fost împrăștiți circa 40.000 de țărani, legea instrucțiunii

publice (pentru prima dată învățământul primar a fost proclamat gratuit și obligatoriu), organizarea Curții de Conturi, introducerea alfabetului latin etc.

Cât privește detronarea domnitorului în noaptea de 11 februarie 1866 după calendarul de stil vechi, Petre P. Panaitescu nu ezită să afirme că "era o faptă urâtă, care rămâne ca o pată în istoria noastră"!

Deși Neagu Djuvara nu se arată atât de categoric în judecarea acestui act politic reprobabil, totuși, în

O scurtă istorie a românilor

, el subliniază că "

această (monstruoasă) coalitie a fost realizată de masoni

".

Și încă a scăpat destul de ieftin Cuza. Că de nimerea în ghearele neîndurătoare ale românilor turmentați cu democrația bestialului sfârșit de secol 20, secol demonizat de cele două ideologii hiperasasine (bolșevismul și nazismul) și ireversibil marcat de monstruozițiile celor două conflagrații mondiale, este de presupus că ar fi pățit-o ca soții Ceaușescu...

Tot așa avem libertatea să ne imaginăm că procesul de modernizare început în forță de către Cuza, ar fi înaintat în aceeași direcție ca cel condus vreme de 48 de ani (1866-1914) de către succesorul său, regele Carol I de Hohenzollern Sigmaringen: legi (inclusiv o nouă Constituție), construcții, căi ferate, impulsivarea agriculturii prin cultivarea și colonizarea Bărăganului etc. Dar toate astea țin de un simplu exercițiu de imaginație, care nu numai că n-are puterea să influențeze câtuși de puțin mersul lucrurilor în România unită din perioada interbelică, dar nici nu-i nevoie de impulsuri din afară pe direcția ajustărilor, atâta vreme cât și în zilele noastre acea perioadă rămâne un Everest al prosperității românești.

*

Cum declinul statornic al României a început odată cu anul 1945, an în care Stalin le-a băgat românilor pe gât guvernul bolșevizat al lui Petru Groza, important pentru tema în discuție este să identificăm cauzele reale care au împins țara în actuala fundătură materială și moral-spirituală, dar mai ales să precizăm pârgurile cu ajutorul cărora situația încă mai poate fi îndreptată.

Dincolo de avalanșele crizelor de toate formele și culorile (economico-financiare, politice, sociale, de identitate etc.) ce tot acuși-acuși se abat și în continuare se vor abate peste trupul slăbănog al României, crize în rândul cărora se detașează prin perfidie și persistență cea moral-spirituală (începuturile ei datează cam din vremea fanarioților), dincolo de secătuirea țării și de pervertirea locuitorilor ei, dincolo de demagogia, incompetența și furtișagurile la care s-au dedat cârmuitorii antedecembriști, dar mai cu seama cei postdecembriști, cred că nu strică să fie evidențiate valurile de risipă abătute asupra acestor meleaguri, nu printr-o oarbă fatalitate, ci prin vrerea conducătorilor de ieri și de azi, care – deși în numele altor ideologii – au acționat și continuă să acționeze instinctiv după lozinca ce i-a călăuzit pe ortacii lui Hitler: "Vom promova tot ce folosește Reichului și vom interzice tot ce i-ar putea dăuna"...

Dar iată o listă a acestor valuri de risipă, abătute precum plăgile egiptene peste trupul tot mai șubrezit al României:

- 1)Decapitarea mediului de afaceri prin decretarea etatizării în 11 iunie 1948;
- 2)Colectivizarea forțată și prigoana pornită împotriva gospodariilor satelor, care – aidoma culacilor, dușmanii de moarte ai lui Stalin – au fost deposedați de bunuri, deportați și stârpiți fără milă;
- 3)Se știe că este nevoie de minimum trei generații succesive pentru a rezulta un intelectual de

valoare. Cu toate astea, organele de represiune ale regimului bolșevic și-au folosit uneltele semidocte și cozile de topor pentru vânarea, arestarea, întemnițarea, schingiuirea și masacrarea tuturor acelor intelectuali formați în mediul și școlile interbelice, care au riscat să rămână în țară, deși erau conștienți că viața le este în primejdie atâta timp cât se vor opune barbariei și nelibertății;

4) A urmat prin anii 1960 plecarea în masă a evreilor, cei mai mulți dintre ei fiind absolvenți ai unor prestigioase facultăți românești din perioada interbelică;

5) Vine apoi rândul germanilor să se facă luntre și punte pentru a pleca din România, lăsând în urma lor un gol uriaș, imposibil de umplut în comunele și orașele unde strămoșii lor se stabiliseră cu sute de ani în urmă;

6) În tot acest răstimp, românii de toate calibrele intelectuale, mulți dintre ei tineri cu însemnate resurse fizice și moral-spirituale, făceau și pe dracu-n patru numai să părăsească țara care i-a născut;

7) Perioada postdecembristă n-a făcut nimic pentru a-i reține pe români în țară, sigur, nu închizând ermetic granițele ca pe vremea celui alt regim, ci prin oferte avantajoase. Dimpotrivă, umiliți și prost plătiți, ei chiar sunt îndemnați de șeful statului să-și ia lumea-n cap, printr-o expresie mai degrabă cinică și disprețuitoare decât încurajatoare: "Cui nu-i place, n-are decât să plece"...

Ei bine, această neîntreruptă hemoragie de inteligență românească în cei aproape 70 de ani scurși de la terminarea celui de-al doilea război mondial, la care trebuie adăugată și incalculabila risipă prin neutilizarea intelectualilor căzuți în dizgrația structurilor ante și postdecembriste, la urma-urmei trage mai greu la cântar decât toate furtișagurile săvârșite pe aceste meleaguri atât de ospitaliere cu răufăcătorii.

Dar așa cum am arătat și cu alte ocazii, cârmuitorii României au la dispoziție cele două pârgii eficace, prin a căror grabnică și judicioasă utilizare se poate curma actuala stare de lucruri dezastruoasă, iar țara poate fi angajată pe calea unei prosperități reale, nu doar promisă și visată:

a) Exploatarea rațională a imensului potențial agricol de care dispunem, fapt care ar asigura de îndată nu doar necesarul de hrană ecologică (solul nostru este mult mai puțin infestat decât alte bazine agricole ale lumii!) și importante disponibilități pentru export, ci ar mai impulsiona turismul (altă industrie nepoluantă dătătoare de valută) și ar favoriza apariția și înmulțirea capacităților de prelucrare și conservare a legumelor și fructelor, respectiv a produselor din lapte și carne.

b) Cea de-a doua pârgie vizează inteligența românească existentă pe piață, precum și cea aflată în pregătire în școli și facultăți. Adică, inteligența și capacitatea profesională să nu mai fie descurajate într-un asemenea hal încă de la angajare, încât absolvenții de facultate să fie puși în situația de a-și tăgădui diplomele, chiar diplomele obținute în cele mai onorabile condiții, doar-doar în acest chip primitiv vor fi angajați de patronii scumpi la tărâțe și ieftini la făină. În același timp, elevilor și studenților merituosi să li se cultive încrederea că locul lor este aici, întrucât țara n-a investit în ei pentru a-i îmbogăți pe străini, și că după terminarea studiilor vor găsi locuri de muncă pe măsura pregătirii profesionale și vor fi retribuiți pe măsura capacității dovedite.

Primul pas înspre o apreciazabilă sortare poate fi făcut încă de la intrarea în facultate. Dar pentru asta ar trebui să fie înființate universități de rangul întâi, adică acele câteva universități din marile centre universitare, unde – alături de distinși invitați din străinătate (inclusiv laureați ai premiului Nobel) – să predea cei mai galonați profesori din România.

Desigur, pătrunderea în aceste universități nu se va mai face doar pe bază de dosar, respectiv prin achitarea taxelor. Studenții acestor instituții fanion vor fi admiși în urma a două examene de admitere: primul de ordin global, candidații fiind testați din întreaga specialitate predată în liceu, specialitate pentru care ei optează (matematică, informatică, biologie, chimie, fizică, filosofie, limbi clasice sau moderne); cel de-al doilea, de ordin special, examen în care candidații își vor dovedi deopotrivă cunoștințele și aptitudinile pentru un studiu de caz ce depășește programa învățământului liceal.

Sau cum afirma într-o discuție un profesor japonez: "Cantitatea de cunoștințe acumulate este foarte importantă, este baza culturii lui de specialitate. Dar nu este singurul aspect. Astăzi cunoștințele se reînnoiesc repede. Mă preocupă foarte mult să văd dacă a învățat să învețe și să judece singur probleme pe care le discutăm. Asta îl va ajuta toată viața".

Ăsta, de altminteri, este sensul parabolei chinezești preluată de japonezi și atât de strălucit ilustrată de gândirea și practica lor: "Dacă vei da un pește unui om, el îl va mânca pe loc. Dar dacă îl vei învăța să pescuiască, va mânca pește tot restul vieții lui".

Cum lăsam să se înțeleagă mai sus, absolvenții unor asemenea universități de prim rang ar primi oferte de angajare încă din timpul studenției, absolvenții celorlalte universități urmând să-și dobândească locurile de muncă prin concursuri serioase, adică netrucate.

Firește, pentru a nu lucra pe stoc, Ministerul Educației ar trebui să cunoască și la rândul său să facă cunoscut tuturor universităților nu numai specialiștii de care țara are nevoie la momentul respectiv, ci și numărul maxim de absolvenți care ar putea fi absorbit pe ministere. Că doar la urma-urmei e vorba de-o banală centralizare a datelor, urmată de modelarea lor pe funcția de trend.

Pesemne că atunci universitățile tehnice n-ar mai scoate metalurgiști, petroliști și constructori pe bandă rulantă, doar pentru ca profesorii de specialitate să n-aibă dureri de cap cu orele și leafa, iar facultățile cu profil economic și juridic și-ar reduce simțitor producția.

N.B. Pentru țările încăpățânate și cu mari probleme (România, Grecia, Bulgaria etc.) cred că rămâne în rezervă soluția cu numirea de către Consiliul Europei a unui guvernator străin de neam, de preferință apusean. Altminteri Uniunea Europeană riscă să dispară din cauza problemelor pe care le tot acumulează. Românii oricum au un precedent la acest capitol prin suita regilor prusaci care i-au urmat lui Cuza...

Iar acum, rămâne să vedem în ce măsură este adevărată la români zicerea

Praemonitus, praemunitus

(Prevenit înseamnă pregătit).

AUTOR: GEORGE PETROVAI

www.sighet-online.ro